LÖG

72
31. des.

um breyting á lögum nr. 26 1. febr. 1936, um alþýðutryggingar.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

a. 1. málsgr. 7. gr. laganna orðist svo:
Ráðherra skipar þriggja manna tryggingarráð eftir tilnefningu þriggja stærstu þingflokkanna og leitast við að ná samkomulagi um, að tilnefningu sé hagað þannig, að einn meðlimur tryggingarráðs verði tryggingarfræðingur eða hagfræðingur og annar lögfræðingur. Á sama hátt skulu skipaðir þrír varamenn. Ráðherra ákveður þóknun tryggingarráðs.

b. 2. málsgr. 7. gr. laganna orðist svo:
Forstjóri stjórnar Tryggingarstofnun ríkisins, í samráði við tryggingarráð, undir yfirstjórn ráðherra, samkvæmt nánari ákvæðum í reglugerð. Tryggingarráði er skylt að hafa eftirlit með því, að stofnunin starfi í samræmi við lög og reglugerðir. Tryggingarráð leggur fullnaðarúrskurð á allar kröfur um slysa-, sjúkra- og örorkubætur og ellilífeyri (ellilaun), svo og um greiðslu iðgjalda, að svo miklu leyti sem ágreiningur er um. Skal tryggingarráð taka öll slík mál fyrir og að jafnaði kveða upp úrskurð innan 14 daga frá því að það fékk málið til meðferðar. Nú sættir annarhvor aðili sig ekki við úrskurð tryggingarráðs, og má þá bera málið undir dómstólana.

c. Orðin „ríkisins og“ í 3. málsgr. sömu gr. falli burt.

2. gr.

a. Á eftir e-lið 8. gr. laganna komi tveir nýir liðir, sem verði f- og g-liðir, svo hljóðandi:
f. Þvotta- og ræstivinna, þ. e. vinna í þvottahúsum, ræsting á gluggum, hreingerningar- og ræstivinna í skipum, skólum, verzlunum, skrifstofum, veitingahúsum og samkomuhúsum, allt eftir nánari ákvæðum í reglugerð.
g. Sendisveinastörf.

b. 6. málsgr. sömu gr. orðist svo:
Nú tekur maður að sér tryggingarskylt verk í ákvæðisvinnu, og ber hann þá ábyrgð á, að verkamennirnir séu tryggðir. Sé tryggingarskylt verk tekið í ákvæðisvinnu af félagsskap eða hóp manna, er verkið vinna, teljast þeir þá og tryggingarskyldir og bera sameiginlega ábyrgð á iðgjaldagreiðslunni.

c. Aftan við sömu gr. bætist ný málsgr., svo hljóðandi:
Heimilt er slysatryggingunni að taka að sér frjálsa tryggingu á einstökum mönnum, og nær það einnig til þeirra, sem tryggðir eru í skyldutryggingu. Skal þá jafnan gefa út sérstakt vátryggingarskírteini fyrir hvern einstakling. Slík trygging getur einnig náð til greiðslu dagpeninga í sjúkdómum. Jafnframt veitist slysatryggingunni heimild til að slysatryggja farþega í einkabifreiðum, sem bifreiðalög ná ekki yfir. Tryggingarstofnunin leiti endurtrygginga á þeim hluta af áhættu, sem fer fram yfir það hámark, er tryggingin telur fært að taka í

72 31. des.

eigin ábyrgð. Ráðherra ákveður með reglugerð alla nánari tilhögun á tryggingu þessari.

3. gr.

a. 1. tölul. 10. gr. laganna orðist svo:

Ef meiðslin valda sjúkleika og vinnutjóni lengur en 10 daga, þá skal greiða þeim, sem fyrir slysinu varð, læknishjálp frá því að slysið vildi til, þar með talin nauðsynleg sjúkrahúsvist, og ¾ hluta lyfja og umbúðakostnaðar utan sjúkrahúss, en að fullu á sjúkrahúsi, svo og dagpeninga frá þeim tíma, er síðar segir, þangað til hann verður vinnufær, eða úrskurður er felldur um varanlega örorku, eða maðurinn deyr, þó ekki lengur en 6 mánuði. Dagpeningar eru 5 kr. á dag; þó mega þeir aldrei fara fram úr ¾ af dagkaupi mannsins við þá atvinnu, er hann hafði þegar slysið varð. Dagpeningar greiðast aldrei fyrir fyrstu 7 dagana eftir að hinn slasaði varð óvinnufær. Frá þeim tíma greiðast dagpeningar, nema hinn tryggði haldi kaupi, sem er að minnsta kosti jafnhátt dagpeningunum, og hefjast dagpeningagreiðslur þá jafnskjótt og kaupgreiðsla fellur niður.

b. Aftan við 1. tölul. sömu gr. bætist nýr tölul., sem verður 2. tölul., svo hljóðandi:

Útgerðarmanni skal skylt að tryggja gegn aukaiðgjaldi áhættu þá vegna slysa, sem bótaskyld eru samkvæmt lögum þessum og hann ber samkv. 27. og 28. gr. laga nr. 41 19. maí 1930, og ber slysatryggingunni þá að greiða slasaða, auk slysabóta samkv. 1. tölul. greinar þessarar, fullt kaup eða hlut í eina viku frá afskráningardegi að telja.

c. 2. tölul. sömu gr. verður 3. tölul.

4. gr.

a. 3. tölul. 11. gr. laganna orðist svo:

Barn, sem var á framfæri hins látna og á ekki eftirlifandi foreldri, hlýtur 200 krónur fyrir hvert heilt ár, sem það vantar á að vera fullra 16 ára.

b. 5. tölul. sömu gr. orðist svo:

Foreldri hlýtur minnst 500 kr. bætur, og allt að 1500 kr., eftir því, að hve miklu leyti það naut stuðnings hins látna við fráfall hans.

5. gr.

Aftan við 1. málsgr. 12. gr. laganna bætist: Skipverjar teljast í þjónustu útgerðarmanns, þó að þeir taki aflahlut í stað kaups.

6. gr.

a. Á eftir 4. málsgr. 13. gr. laganna komi ný málsgr., svo hljóðandi:

Áfallin slysatryggingariðgjöld hvíla sem lögveð á skipinu.

b. Í stað „Lögreglustjóra ber ... en 12 lestir“ í upphafi 5. málsgr. sömu gr. komi: Lögreglustjóra eða umboðsmanni slysatryggingarinnar ber ... en 12 lestir, nema öðruvísi sé um samið.

7. gr.

a. Aftan við 2. málsgr. 15. gr. laganna komi: Öll iðgjöld til slysatryggingarinnar hafa lögtaksrétt.

b. Aftan við sömu gr. bætist ný málsgr., svo hljóðandi:

Heimilt er slysatryggingunni að taka að sér innheimtu iðgjalda í Reykjavík að nokkru eða öllu leyti.

8. gr.

19. gr. laganna orðist svo:

Eigi hinn tryggði rétt til slysabóta á hendur manni eða stofnun, skal hann, ef hann krefst slysabóta frá slysatryggingunni, framselja henni rétt sinn til bótanna,

ef hún óskar þess. Nú greiðast hærri bætur en framlögðum slysabótum nemur, og fær hinn tryggði þá það, sem fram yfir er. 72 31. des.

9. gr.

23 gr. laganna orðist svo:

Þar, sem sjúkrasamlög eru stofnuð, hefir sérhver maður, karl eða kona, eldri en 16 ára og yngri en 67 ára, sem búsettur er á samlagssvæðinu eða stundar þar atvinnu lengur en 6 mánuði, rétt og skyldu til að tryggja sig í samlaginu, enda sé hann ekki haldinn alvarlegum, langvinnum, virkum sjúkdómi, og fer um þetta eftir nánari ákvæðum í reglugerð. Nú hefir tryggður maður notið sjúkrahús- eða hælisvistar vegna alvarlegs, langvinns sjúkdóms, og nýtur hann þá ekki hlunninda þannig, að hann fái greidda sjúkrahúsvist eða aðra meiri háttar læknishjálp vegna þess sjúkdóms. Þeir, sem haldnir eru alvarlegum, langvinnum, virkum sjúkdómi, eiga rétt á að tryggja sig gegn öðrum óviðkomandi sjúkdómum. Menn 67 ára og eldri eiga rétt á tryggingu með sömu skilyrðum og aðrir, en eru ekki tryggingarskyldir.

10. gr.

Á eftir 1. málsgr. 24. gr. laganna komi: Þó er stjórn sjúkrasamlags heimilt að ákveða í samþykktum sínum að veita þeim rétt til hlunninda, sem hærri tekjur hafa, ef þeir greiða að minnsta kosti helmingi hærra iðgjald en aðrir samlagsmenn.

11. gr.

26. gr. laganna orðist svo:

Í hverjum kaupstað skal starfa sérstakt sjúkrasamlag. Ráðherra skipar formann samlagsins eftir tillögum tryggingarráðs, en bæjarstjórn kýs til viðbótar 2 eða 4 menn í stjórn, eftir því, sem bæjarstjórn ákveður. Skulu þeir kosnir samtímis, á sama hátt og til jafnlangs tíma og fastanefndir eru kosnar. Tryggingarstofnun ríkisins ákveður þóknun stjórnenda, er greiðist úr samlagssjóði.

12. gr.

a. 1. málsgr. 27. gr. laganna orðist svo:

Í hreppum utan sjúkrasamlagssvæða kaupstaðanna skal fara fram atkvæðagreiðsla um það, hvort stofna skuli sjúkrasamlag í hreppnum, ef hreppsnefndin ákveður eða fimmti hluti kjósenda æskir þess. Hreppsnefnd annast atkvæðagreiðsluna á sama hátt og sveitarstjórnarkosningar. Stofna skal sjúkrasamlag í hreppnum, ef meiri hluti þeirra, sem kosningarrétt hafa í málefnum sveitarfélagsins, greiðir atkvæði með því. Nú næst meiri hluti atkvæða með því að stofna sjúkrasamlag, án þess þó að sá meiri hluti sé meira en helmingur atkvæðisbærra manna í hreppnum, og skal þá fara fram atkvæðagreiðsla á ný innan fjögra vikna, og ræður þá einfaldur meiri hluti greiddra atkvæða úrslitum. Sé fellt að stofna sjúkrasamlag, getur atkvæðagreiðsla ekki farið fram á ný fyrr en að ári liðnu.

b. 3. málsgr. sömu gr. falli burt.

13. gr.

a. Í 1. málsgr. 28. gr. laganna komi í stað orðanna „3 mönnum“: 2 eða 4 mönnum; í stað orðanna „verði tala stjórnarmanna jöfn“: standi tala stjórnarmanna þá á stöku; og í stað orðsins „oddamann“: 2 menn.

b. Aftan við sömu málsgr. sömu gr. bætist:

Ráðherra skipar formenn samlaganna, eftir tillögum tryggingarráðs.

14. gr.

a. 1. málsgr. 29. gr. laganna falli niður.

b. Á eftir 2. málsgr. sömu gr., sem verður 1. málsgr., komi: sem hefir eftirlit með

72 31. des.

því, að alls sparnaðar sé gætt í rekstri þeirra, og er heimilt að setja reglur þar að lútandi, þar á meðal um starfsmannahald og launagreiðslur þeirra, að fengnum tillögum hvers samlags.

15. gr.

a. 1. tölul. 30. gr. laganna orðist svo:

Almenn læknishjálp hjá tryggingarlækni, þ. e. lækni, sem samlagið hefir samið við, eða Tryggingarstofnunin fyrir þess hönd, að fullu á sjúkrahúsi og hjá samlagslækni sjúklingsins á umsömdum vinnutíma samlagslæknisins, og að ¾ hlutum, ef sjúklingurinn vitjar annars læknis en samlagslæknis síns, enda séu slíkar vitjanir heimilaðar í samþykktum samlagsins eða í samningum þess við lækna. Læknishjálp fari fram í viðtalsstofu læknis, sé sjúklingurinn ferðafær og hægt að koma því við.

b. 2. tölul. sömu gr. orðist svo:

Lyf og umbúðir, sem Tryggingarstofnun ríkisins leyfir samlaginu að greiða og ávísuð eru af tryggingarlækni, greiðist að fullu á sjúkrahúsi og að ¾ hlutum utan sjúkrahúss.

c. 4. tölul. sömu gr. orðist svo:

Sjúkrasamlögum er ennfremur skylt að tryggja gegn sérstöku iðgjaldi þeim meðlimum sínum, sem þess óska, dagpeningagreiðslu, er þeir verða óvinnufærir sökum veikinda, og heimilt að gera slíka dagpeningatryggingu skylda öllum meðlimum sínum. Nánari reglur um dagpeningatryggingu skal setja í samþykktum, og má biðtími eigi vera skemmri en ein vika frá því hinn tryggði varð óvinnufær eða hætti að taka laun.

d. Í næstsíðustu málsgr. sömu gr. falli burt orðin „dagpeninga í sjúkrasamlögum utan kaupstaða".

e. Aftan við síðustu málsgr. 30. gr. bætist: Í samþykktum er og heimilt að ákveða, að fólk, sem flyzt inn og út af samlagssvæði og verður þar tryggingarskylt, fái dregið saman biðtíma sinn frá fleiri en einni dvöl, enda líði ekki yfir tiltekinn tíma á milli.

f. Aftan við sömu gr. bætast 2 nýjar málsgr., svo hljóðandi:

Sjúkrasamlögum er heimilt að semja um gagnkvæm réttindi og skyldur meðlima sinna, þannig að meðlimir annars samlagsins njóti fullra réttinda þegar þeir dvelja á samlagssvæði hins, enda greiði þeir iðgjöld sín þar.

Sjúkrasamlög greiða ekki sjúkrakostnað, sem skylt er að greiða samkv. sóttvarnarlögum eða öðrum sérstökum lögum.

16. gr.

31. gr. laganna orðist svo:

Leita skal staðfestingar Tryggingarstofnunar ríkisins á samningum sjúkrasamlaga við lækna, lyfjabúðir og sjúkrahús um greiðslur til fullnægingar á ákvæðum 30. gr.

Tryggingarstofnun ríkisins er heimilt, í samráði við landlækni, að semja fyrir sjúkrasamlög um slíkar greiðslur, ef hlutaðeigandi samlag óskar þess. Náist ekki samkomulag, eða að svo miklu leyti sem ósamið verður, er stjórn sjúkrasamlags heimilt að greiða læknishjálp, lyf og annan sjúkrakostnað meðlimum samlagsins eftir reglum, sem Tryggingarstofnun ríkisins setur, jafnvel þótt slík greiðsla nægi ekki til að standa straum af öllum kostnaði, er annars leiðir af ákvæðum 30. gr.

17. gr.

2. málsgr. 32. gr. laganna orðist svo:

Í samþykktum sjúkrasamlaga skal setja sérákvæði um iðgjaldaupphæð unglinga á aldrinum 16—21 árs, sem dvelja á heimili efnalausra foreldra og hafa ekki sjálf-

stæðar tekjur. Skal gefa eftir iðgjöld þessara unglinga, ef samanlagðar tekjur fjöl- 72
skyldunnar eru undir vissu lágmarki, sem ákveðið sé í samþykktunum. 31. des.

18. gr.

Orðin „Dagpeningar og“ í upphafi 33. gr. laganna falli burt.

19. gr.

a. Í stað „9 kr.“ í fyrri málsgr. 35. gr. laganna komi: 10 kr.
b. Síðari málsl. síðari málsgr. sömu gr. orðist svo:
Undanþágu frá þessu ákvæði má þó veita, þegar sérstakar ástæður eru fyrir hendi.

20. gr.

Aftan við 36. gr. laganna bætist: (sbr. þó 31. gr.).

21. gr.

a. 3. málsliður 37. gr. laganna orðist svo: Einnig er rétt, að greidd séu úr bæjar- eða sveitarsjóði iðgjöld annara þeirra manna, sem fyrir fátæktar sakir hafa ekki getað staðið í skilum með iðgjöld sín, og fer um þessar greiðslur eftir reglum, sem bæjar- eða sveitarstjórn setur og staðfestar eru af ráðherra.
b. 2. málsgr. sömu gr. falli burt.

22. gr.

Í stað „veikist“ og „veikzt“, er kemur fyrir í 38. gr. laganna, komi á fyrri staðnum: nýtur sjúkrahjálpar, — og á síðari staðnum: notið hennar.

23. gr.

Síðasti málsl. 39. gr. laganna falli burt.

24. gr.

Aftan við síðari málsgr. 40. gr. laganna bætist:

Ef heimild þessi er ekki notuð, á samlagið endurkröfurétt á útgerðarmann á þeim kostnaði, sem það kann að hafa greitt vegna veikinda skipverja fyrir þann tíma, sem útgerðarmaður ber ábyrgð á, en skipverjar greiða aðeins, meðan ráðningartíminn stendur, iðgjöld, sem svara til þeirrar áhættu, sem samlagið ber vegna skipverjanna eftir að ábyrgð útgerðarmanns er lokið.

Samskonar ákvæði gilda að því er snertir skyldur húsbænda gagnvart hjúum samkvæmt hjúalögum og meistara gagnvart iðnnemum samkvæmt lögum um iðnaðarnám.

25. gr.

Niðurlag 42. gr. laganna orðist svo:

Heimilt er stjórn sjúkrasamlags eða bæjar- eða sveitarstjórn, sem lagt hefir fram iðgjöld samkv. 37. gr., að krefjast þess af atvinnurekanda, sem tryggður maður vinnur hjá, að hann haldi ógoldnum iðgjöldum hans og konu hans eftir af kaupi hans eða gagnkvæmt og greiði það til sjúkrasamlagsins eða bæjar- eða sveitarsjóðs. Aldrei má þó halda eftir í þessu skyni hærri upphæð en nemur 10% af kaupi. Óhlýðnist atvinnurekandi þessu, þrátt fyrir tilkynningu, má innheimta iðgjaldið hjá honum með lögtaki, ef á þarf að halda.

26. gr.

a. Í stað orðanna í 43. gr. laganna: „á næsta mánuði að greiða gjaldið“ komi: á næstu 6 mánuðum að greiða áfallin gjöld.
b. 2. málsgr. sömu gr. falli burt.

72 31. des.

27. gr.

Aftan við 49. gr. laganna komi ný málsgr., svo hljóðandi:

Stofnun, félag eða fyrirtæki, sem stofnað hefir fyrir starfsfólk sitt eða meðlimi eftirlaunasjóð, sem veitir sjóðfélögum meiri réttindi til elli- og örorkulífeyris en Lífeyrissjóður Íslands veitir, getur sótt um viðurkenningu Tryggingarstofnunar ríkisins á starfsemi sjóðsins. Þegar sú viðurkenning er fengin, fær sérhver sjóðfélagi endurgreiðslu á lífeyrissjóðsiðgjaldi sínu, sem nemur meðaliðgjaldi til Lífeyrissjóðs Íslands fyrir sjóðfélaga og konu hans á þeim tíma og á sama stað, sem sjóðurinn starfar, þó aldrei hærri upphæð en nemur greiddum iðgjöldum þeirra. Skilyrði fyrir slíkri viðurkenningu eru þó, að sjóðurinn skuldbindi sig til að greiða af iðgjaldainnlögum hvers sjóðfélaga, sem úr sjóðnum kann að fara, jafnmikla upphæð til Lífeyrissjóðs Íslands, sem hann hefir fengið frádrátt á fyrir hlutaðeigandi sjóðfélaga, ásamt vöxtum.

28. gr.

Aftan við 50. gr. laganna komi ný málsgr., svo hljóðandi:

Bæjar- og sveitarsjóðir greiða iðgjöld þeirra gamalmenna á aldrinum 60—67 ára, sem vegna fátæktar eru þess ekki megnugir. Fer um þær greiðslur eftir reglugerð, er bæjar- og sveitarstjórnir setja og staðfestar eru af ráðherra.

29. gr.

Í stað orðsins „tryggingarstjórn“ í 53. gr. laganna komi alstaðar: tryggingarstofnun, þó í fyrsta sinn: Tryggingarstofnun ríkisins.

30. gr.

a. Í stað orðsins „persónuiðgjöldunum“ í 60. gr. laganna komi: iðgjöldunum.
b. Fyrri málsl. 2. málsgr. sömu gr. falli burt.

31. gr.

Orðin „samkvæmt 49. gr. 2. tölulið“ í 2. málsgr. 61. gr. laganna falli burt.

32. gr.

a. Á eftir fyrstu málsgr. 62. gr. laganna bætist ný málsgr., svo hljóðandi:
Sjóðfélagar í eftirlaunasjóði starfsmanna Landsbanka Íslands samkvæmt lögum nr. 10 15. apríl 1928 og sjóðfélagar í eftirlaunasjóði Útvegsbanka Íslands skulu undanþegnir iðgjaldagreiðslum til lífeyrissjóðs Íslands. Ef sjóðfélagi missir félagsréttindi sín, ábyrgist eftirlaunasjóður fulla greiðslu til lífeyrissjóðs Íslands á fjárhæð þeirri með vöxtum og vaxtavöxtum, er þeim manni hefði borið að greiða til lífeyrissjóðs Íslands, ef hann hefði ekki notið þessarar undanþágu.
b. 2. málsgr. sömu greinar og til enda greinarinnar falli burt.

33. gr.

6. tölul. 71. gr. laganna orðist svo:

Til þeirra, sem ekki hafa fyrir öðrum að sjá og hafa eða gætu sannanlega haft þær árstekjur, að nægi þeim til fulls lífsframfæris.

34. gr.

Aftan við 76. gr. laganna bætist: og ávallt skal stofnun sú, er ávaxtar sjóðina, greiða ársvextina að fullu.

35. gr.

Í stað „150 þúsund“ í 78. gr. laganna komi: 200 þúsund.

36. gr. 72

Orðin „að frádreginni þeirri upphæð, sem úthlutað hefir verið á því ári af vöxtum ellistyrktarsjóðanna“ í 79. gr. laganna falli niður, svo og orðin „auk þess sem að framan getur“ síðar í sömu gr. 31. des.

37. gr.

Á eftir 79. gr. laganna bætist ný gr., sem verður 80. gr., svo hljóðandi:

Lífeyrissjóður greiðir árlega hverju bæjar- og sveitarfélagi til ellilauna og örorkubóta:

1. Vexti af ellistyrktarsjóði bæjar- eða sveitarfélagsins og ennfremur hluta þess að ¼ af framlagi lífeyrissjóðs samkv. 77. gr. 2. tölulið. Þessum ¼ hluta af framlagi lífeyrissjóðs er skipt á milli hinna einstöku bæjar- og sveitarfélaga í hlutfalli við veitt ellilaun og örorkubætur úr bæjar- eða sveitarsjóði árið áður. Tryggingarstofnun ríkisins tilkynnir hverju bæjar- og sveitarfélagi fyrir 1. okt. ár hvert, hver sé upphæð vaxtanna af ellistyrktarsjóði þess og hver geti orðið hluti þess af ¼ lífeyrissjóðsframlagsins samkvæmt 77. gr. 2. tölulið, en bæjar- eða sveitarfélagið leggur jafnháa upphæð á móti og það notar af hluta sínum af ¼ lífeyrissjóðsframlagsins.

   Upphæð þá, sem til úthlutunar kemur samkvæmt þessum tölulið, má eingöngu nota til styrktar gamalmennum og öryrkjum, sem komizt geta af með styrk, sem nemur minna en hálfum ellilífeyri, eftir því sem næst verður komizt, að hann geti orðið, er lífeyrissjóður hefir tekið til fullra starfa, án þess að leita framfærslustyrks að auki.
2. Afganginn, ¾ hluta, af framlagi lífeyrissjóðs samkvæmt 77. gr. 2. tölulið. Hluti hvers bæjar- og sveitarfélags af þessum hluta lífeyrissjóðsframlagsins ákveðst á sama hátt og í 1. tölulið, en miðast við veitt ellilaun og örorkubætur yfirstandandi árs. Í hlut hvers bæjar- og sveitarfélags fellur þó aldrei hærri upphæð samkv. þessum tölulið en til jafns við úthlutað framlag þess úr bæjar- eða sveitarsjóði til ellilauna og örorkubóta á árinu. Hlut hvers bæjar- og sveitarfélags er skipt á milli einstakra gamalmenna og öryrkja bæjar- eða sveitarfélagsins, annara en þeirra, sem styrks njóta samkv. 1. tölulið og ekki hafa næsta ár á undan notið almenns framfærslustyrks jafnframt ellilaunum og örorkubótum úr bæjar- eða sveitarsjóði og lífeyrissjóði. Má hlutur hvers einstaks ekki nema hærri upphæð en svo, að árleg ellilaun og örorkubætur, sem úthlutað er samanlagt úr lífeyrissjóði og bæjar- eða sveitarsjóði, svari eðlilegum meðalframfærslueyri einstaklings, miðað við það byggðarlag, þar sem hann dvelur. Skal fara um þetta og annað hér að lútandi eftir reglum Tryggingarstofnunar ríkisins, er ráðherra staðfestir.

Að svo miklu leyti sem allt framlag lífeyrissjóðs samkv. 77. gr. fellur ekki til útborgunar á þennan hátt, rennur það aftur inn í lífeyrissjóð, unz það á næsta ári er lagt við framlag hans, er þá verður úthlutað.

Greinatalan hér á eftir breytist samkv. þessu.

38. gr.

a. Framan við 80. gr. laganna, sem verður 81. gr., bætist ný málsgr., svo hljóðandi:
   Ár hvert skulu bæjar- og sveitarstjórnir ákveða upphæð til úthlutunar ellilaunum og örorkubótum, hver í sínu umdæmi, og ber þeim framlag úr lífeyrissjóði á móti þeim hluta upphæðarinnar, sem er umfram vexti ellistyrktarsjóðs hlutaðeigandi bæjar- eða sveitarfélags, eftir reglum 80. gr.
b. Aftan við 1. málsgr. sömu gr., sem verður 2. málsgr., bætist: hafa misst meira en helming starfsorku sinnar og njóta ekki styrks samkvæmt lögum um ríkisframfærslu sjúkra manna og örkumla sér til framfærslu. Ennfremur til gamalmenna

72 31. des.

á aldrinum 60—67 ára, sem áður hafa fengið ellistyrk samkv. eldri lögum um ellistyrk.

39. gr.

a. Orðið „(framfærslunefndir)“ í 1. málsgr. 81. gr. laganna, sem verður 82. gr., falli burt.

b. Síðari málsl. sömu málsgr. sömu gr. orðist svo: Skal haga úthlutuninni svo, að gamalmenni, sem ellilauna nýtur, þurfi ekki fyrirsjáanlega að njóta almenns framfærslustyrks, og er heimil aukaúthlutun í því skyni, þegar kunn er orðin úthlutun lífeyrissjóðs.

c. Aftan við 2. málsgr. sömu gr. bætist: ennfremur gamalmenni á aldrinum 60—67 ára, sem áður hafa fengið ellistyrk samkv. eldri lögum um ellistyrk.

40. gr.

Aftan við 82. gr. laganna, sem verður 83. gr., bætist: og öryrkja, ennfremur, hverjir þeirra hafa árið fyrir notið almenns framfærslustyrks jafnframt ellilaunum eða örorkubótum úr bæjar- eða sveitarsjóði og lífeyrissjóði.

41. gr.

83. gr. laganna, sem verður 84. gr., orðist svo:

Þegar Tryggingarstofnunin hefir fengið skýrslur af öllu landinu samkv. 83. gr., reiknar hún út, hvaða upphæð úr lífeyrissjóði hverju einstöku bæjar- og sveitarfélagi og hverju einstöku gamalmenni og öryrkja ber samkv. reglum 80. gr., og innir síðan greiðslurnar af hendi til hlutaðeigandi bæjar- og sveitarfélaga. Greiða svo bæjar- eða sveitarstjórnir hlutaðeigandi gamalmennum og öryrkjum til uppbótar hverjum sinn hlut, ásamt aukaúthlutun samkv. 82. gr., ef fram hefir farið.

42. gr.

Á eftir 87. gr., sem verður 88. gr., komi ný grein, er verður 89. gr., svo hljóðandi:

Heimilt er ráðherra að semja við erlendar tryggingarstofnanir um gagnkvæm hlunnindi íslenzkra og erlendra þegna, hvað snertir tryggingar gegn slysum, sjúkdómum, örorku, elli og atvinnuleysi.

Greinatalan hér á eftir breytist samkv. þessu.

43. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. jan. 1938.

44. gr.

Þegar lög þessi hafa öðlazt staðfestingu konungs, skal færa þau inn í meginmál laga nr. 26 1. febr. 1936, um alþýðutryggingar, lagfæra og samræma allar tilvitnanir og gefa þau út svo breytt.

Bráðabirgðaákvæði.

Að svo miklu leyti sem ákvæði laga þessara kunna að koma í bága við samninga einstakra sjúkrasamlaga við lækna eða aðra, ganga lögin að því leyti ekki í gildi fyrr en þeir samningar eru úr gildi fallnir, enda verði þeim sagt upp svo fljótt sem samningar heimila.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amalíuborg, 31. desember 1937.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.